

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—

Ἑξάμηνος » 4,50

Τετμήνηος » 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία φρ. χρ. 10.—

Ἑξάμηνος » 5,50

Τετμήνηος » 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15, Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Δεκεμβρίου 1917

Ἔτος 40ον.—Ἀριθ. 2

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

—Κί' ἡ αὐλή μας; φώναξε ὁ Χάρμπερτ, καὶ τὸ στάρι μας;

—Μ' ἀπὸ ποῦ πέρασαν; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

—Ἀπὸ τὸ γεφυράκι τῆς ἀκρογιαλίας, ποῦ κάποιος θὰ ἔχασε βέβαια νὰ τὸ σηκώτῃ! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

—Ἀλήθεια, ἐφώνησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ἐγὼ τάφισα ἀνοιχτό.

—Ὡραῖα τὰ καταφέρατε, κύριε Σπίλεττ! ἐφώνησε ὁ ναύτης.

—Ὅ,τι ἔγεινε, ἔγεινε, εἶπε ὁ μηχανικός. Νὰ ἰδοῦμε τώρα τί πρέπει νὰ γίνη.

Αὐτὲς ἡ ἐρωταποκρίσεις ἀνταλλάχθηκαν γοργὰ μετὰ τοῦ Κύρου Σμίθ καὶ τῶν συντρόφων του. Ἦταν βέβαιο, ὅτι τὸ γεφυρὶ περάστηκε, ἡ ἀκρογιαλία κατακλύσθηκε ἀπὸ ἀγέλη ζώων καὶ τώρα τὰ ζῶα αὐτά, ὅ,τι καὶ ἂν ἦταν, μπορούσαν, ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ ὁχθὴ τῆς Εὐχαριστίας, νὰ φθάσουν στὴν Τερψιθέα. Ἐπρεπε νὰ τὰ προλάβουν καὶ νὰ τὰ διώξουν.

—Μὰ τί ζῶα εἶνε αὐτά; ξαναρώτησε ὁ Πέγκροφ, μιὰ στιγμή ποῦ τὰ οὐρλιάσματά τους εἶχαν ξαναδυναμώσῃ.

Τὰ οὐρλιάσματα αὐτὰ ἔκαμαν τὸν Χάρμπερτ νάνατριχιάσῃ, γιὰ τὴν θυμὴθην πῶς τάχε ξανακούσῃ στῆς πηγὲς τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ.

—Ἀλεπούδες εἶνε! εἶπε.

—Ἐμπρός! ἐφώνησε ὁ ναύτης.

Κί' ὅλοι, ὠπλισμένοι μὲ μπαλτάδες, μὲ καραμπίνες, μὲ πιστόλια, ὤρμησαν στὸ καλάθι τοῦ ἀνελκυστήρα καὶ κατέβηκαν στὴν ἀκρογιαλιά.

Αὐτὲς ἡ ἀλεπούδες εἶνε ἐπικίνδυνα ζῶα, ὅταν εἶνε πολλὰ μαζί καὶ τὰ ἐξαγριώνῃ ἢ πεῖνα. Ἀλλὰ οἱ ἀποικοὶ δὲν ἐφοβήθηκαν νὰ ριχτοῦν μέσα στὸ κοπάδι μὲ πιστολιές, ποῦ ἡ ζωὴρὸς λάμψεις τους, στὸ σκοτάδι, ἐτρόμαξαν τοὺς πρώτους ἐπιδρομεῖς

καὶ τοὺς ἔκαμαν νὰ ὀπισθοχωρήσουν.

Ἐπρεπε τώρα νὰ τοὺς ἐμποδίσουν μὲ κάθε θυσία νάναϊδουν στὴν Τερψιθέα, γιὰ τὴν φουτεῖς καὶ τὸ πτηνοτροφεῖο θάταν στὴ διάθεσί τους καὶ μεγάλες ζημιές, ἀνεπανόρθωτες ἴσως, μπορούσαν νὰ κάμουν ἐκεῖ, προπάντων τὸ χωράρι, ποῦ ἦταν σπαρμένο τὸ πολύτιμο στάρι. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ εἰσβολὴ δὲν μπορούσε νὰ γίνη παρ' ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ ὁχθὴ τῆς Εὐχαριστίας, ἔφθανε νὰ θέσουν μπροστὰ στα ζῶα ἕνα φραγμὸ ἀνυπερέβλητο, ἐκεῖ, μετὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Γρανίτινου τοῖχου.

Τὸ παραδέχθηκαν ὅλοι καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Κύρου Σμίθ, ἔτρεξαν στὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐνῶ ἔτρεχε μαζί τους καὶ τὸ κοπάδι στα σκοτεινά.

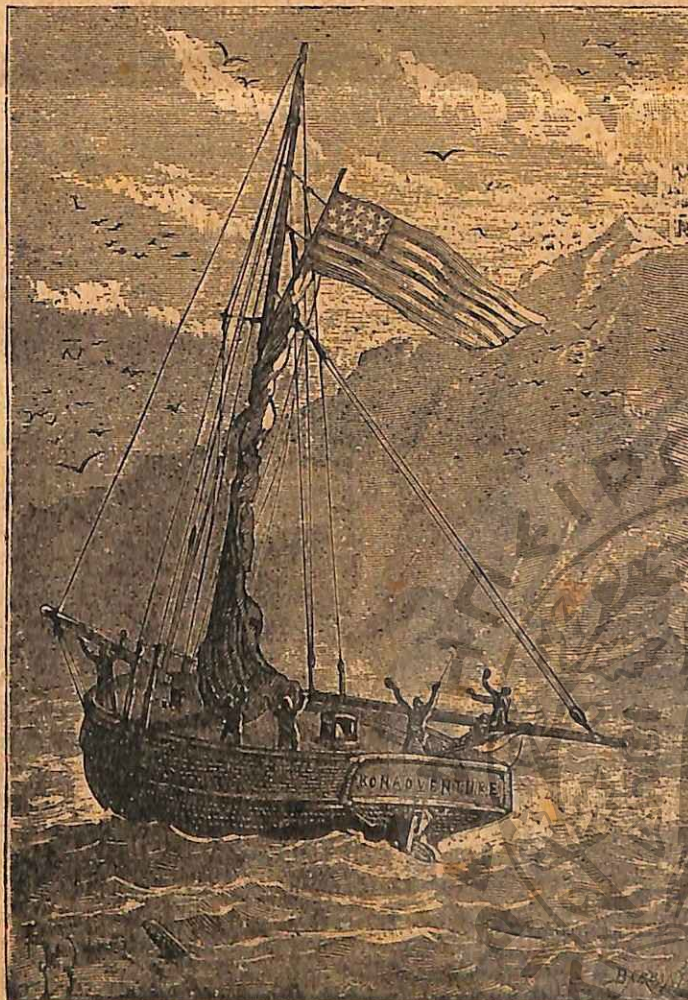
Ὁ Κύρος Σμίθ, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ὁ Χάρμπερτ, ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Ναβ, τοποθετήθηκαν ἔτσι, ὥστε νὰ σχηματίζουν μιὰ γραμμὴ ἀδιάπρεστη. Ὁ Τόπ, μὲ τὸ φοβερὸ τοῦ στόμα ὀλάνοικτο, πήγαινε μπροστὰ, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν Ζουπ ποῦ κρατοῦσε ἕνα χοντρὸ κούτσουρο καὶ τὸ ἔσειε σαν ρόπαλο.

Ἡ νύκτα, καθὼς εἶπαμε, ἦταν πολὺ σκοτεινὴ. Μόνο στὴ λάμψιν τῶν πυροβολισμῶν ἔβλεπαν τῆς ἀλεπούδες, ποῦ θὰ ἦταν καμμια ἐκατοστὴ καὶ ποῦ τὰ μάτια τους ἔλαμπαν σαν ἀναμμένα κάρβουνα.

—Δὲν πρέπει νὰ περάσουν! ἐφώνησε ὁ Πέγκροφ.

—Δὲν θὰ περάσουν! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ.

Ἀλλ' ἂν δὲν ἐπέρασαν, δὲν θὰ πῇ καὶ ὅτι δὲν ἐπροσπάθησαν νὰ περάσουν. Τὰ πεινρὰ ζῶα ἐσπρωγγαν ὁλοένα τὰ μπροστὶνὰ καὶ ὁ πόλεμος ἐξακολουθοῦσε ἀνατάπαντα μὲ μπαλτάδες καὶ πιστολιές.



Στῆς 10 Ὀκτωβρίου, τὸ καΐκι ρίχθηκε στὴ θάλασσα.

Πολλά πτώματα είχαν στρώσει το έδαφος, το κοπάδι όμως δεν λιγόστευε καθόλου και θάλασε κανείς ότι ανανεώνεται με καινούργιες έφιδρες από το γεφυράκι της ακρογιαλίας.

Σε λίγο οι άποικοι αναγκάστηκαν να μάχονται «έναν τον συστάδην», σώμα με σώμα, και όχι χωρίς να δέχονται και πληγές, ελαφρές ευτυχώς. Με μια πιστολιά, ο Χάρμπερτ έγγλυτσε τον Νάβ, που μια άλεπού είχε πέσει στον στέρο του σαν άγριόγατος. Ο Τόπ πολέμου σαν λαιμάρι, άρπαζε της άλεπούδες από τον λαιμό και της στραγγάλιζε άμέσως. Ο Ζούπ, με το ροπαλό του, κτυπούσε δεξιά κι' άριστερα σαν τρελλός και του κάκου προσπαθούσαν να τον άπομακρύνουν από μπροστά. Προικισμένος βέβαια με όραση ικανή να διατρυπά εκείνο το σκοτάδι, εύρισκετο πάντα στο κρατερότερο σημείο της μάχης και κάθε τόσο έβγαζε ένα όζυ σφύριγμα, που ήταν γι' αυτόν δείγμα μεγάλης χαράς. Τώκανε, φαίνεται, κάθε φορά που το ροπαλό του άφινε στον τόπο καμμία άλεπού. Μια στιγμή μάλιστα προχώρησε τόσο μπροστά, ώστε, στη λάμψη μιας πιστολιάς, τον είδαν περικυκλωμένο από πέντε-έξι μεγαλύτερες άλεπούδες, που της άντιμετώπιζε με την μεγαλύτερη ψυχραιμία και γενναιότητα.

Η μάχη επιτέλους έκλινε υπέρ των άποίκων, άλλ' άφού έδάσταζε δυό όλόκληρες ώρες. Γιατί μόνο με της πρώτες λάμψεις της αύγης, οι έπιδρομείς, άποδεκατισμένοι, άποφάσισαν να υποχωρήσουν προς το γεφυράκι, που ο Νάβ έτρεξε και το σήκωσε άμέσως.

Όταν έφεξε καλά, οι άποικοι έμέτρησαν στο πεδίο της μάχης πενήντα πτώματα άλεπούδων!

— Άμ' ο Ζούπ; Πού είναι ο Ζούπ; έφώναζε ο Πέγκροφ.

Πραγματικά, ο πίθηκος είχε γίνη άφαντος. Ο φίλος του Νάβ τον έφώναζε και, για πρώτη φορά, ο Ζούπ δεν άποκρίθηκε στη φωνή του φίλου του.

Όλοι άρχισαν να τον γυρεύουν, τρέμοντες μή τον εύρισκαν μέσα στα πτώματα.

Σε λίγο, ο Νάβ άκούστηκε να φωνάζει: — Έδώ είναι! ζωντανός!...

Γιατί άνάμεσα στα πτώματα, που έβγαφαν με το αίμά τους το χιόνι, ο Νάβ βρήκε και τον κακόμοιρο τον Ζούπ, με το στηθος ώργωμένο από βαθιές πληγές. Η άλεπούδες που ήταν εξαπλωμένες γύρω του, με τα σπασμένα τους κεφάλια και πλευρά, μαρτυρούσαν ότι το φοβερό ροπαλό, στα χέρια του άτρόμητου ούραγγου, είχε κάμη καλά τη δουλειά του. Το κρατούσε ακόμη, σπασμένο. Φαίνεται λοιπόν ότι μόνον άφού του έσπασε το όπλο, νικήθηκε ο γενναίος από την άριθμητική ύπεροχή του έχθρου.

— Ζή! έφώναζε πάλι ο Νάβ.

— Και θά τον σώσουμε! άποκρίθηκε

ο Πέγκροφ' θά τον περιποιηθούμε σαν άνθρωπο!

Σα να κατάλαβε ο Ζούπ, έγειρε το κεφάλι στον ώμο του ναύτη μ' εύγνωμόσυνη. Κι' ο ναύτης ο ίδιος ήταν πληγωμένος ή πληγές του όμως, καθώς και των συντρόφων του, ήταν άσημαντες, γιατί, χάρις στα όπλα τους, μπορούσαν να κρατούν πάντα τους έπιδρομείς σε άπόσταση. Μόνο λοιπόν ο Ζούπ είχε πληγωθή βαρεια.

Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ τον φορτώθηκαν και σιγά-σιγά τον κουβάλησαν ως το καλάθι του άνελυστήρα. Μόλις ένας άδύνατος γογγυσμός έβγαине από τα χείλη του. Με την μεγαλειότερη προσοχή τον άνέβασαν στο Γρανίτινο Παλάτι. Εκεί τον ξάπλωσαν 'ς ένα στρώμα και του έπλυναν τας πληγές. Ευτυχώς δεν ήταν πειραγμένο κανένα σπουδαίο όργανο. Το ζώο όμως είχε έξαντληθή από το πολύ αίμα που έχασε και σε λίγο φανερώθηκε πυρετός δυνατός.

Τον έβαλαν λοιπόν για καλά στο κρεβάτι και, μετά το δέσιμο των πληγών, άρχισαν να τον θεραπεύουν «απαράλλακτα σαν άνθρωπο» καθώς είπε κι' ο Πέγκροφ. Και πρώτα-πρώτα τον υπέβαλαν 'ς άυτοήγητη διαίτα. Δέν του έδωσαν παρα ζεστό, άναψυκτικά και δυναμωτικά, καμωμένα με βότανα από το φάρμακείο του Γρανίτινου Παλατιού.

Ο ύπνος του στην αρχή ήταν άνήσυχος. Σιγά-σιγά όμως ή άναπνοή του ξανάγινε κανονική και τότε τον άφισαν να κοιμάται χωρίς να τον ταράττουν καθόλου. «Ήσυχία άπόλυτος!» έλεγε ο Πέγκροφ σα γιατρός. Κάθε τόσο, ο Τόπ, με «της μύτες των ποδιών» θάλαγε, έπισκέπτετο τον άρρωστο φίλο του (*) κι' έφαινετο να έπιδοκιμάζει όλες της περιποιήσεις που του έκαναν. Το ένα χέρι του Ζούπ κρέμουνταν έξω από το στρώμα κι' ο Τόπ του τώγλυφε λυπημένως...

Την ίδια μέρα κουβάλησαν τα πτώματα στο δάσος του Φαρ-Ούστ και τάθαψαν βαθειά.

Η έπιδρομή εκείνη, που μπορούσε να είχε πολύ σοβαρές συνέπειες, έγεινε μάθημα για τους άποίκους και στο έζής δεν έπερταν να κοιμηθούν, χωρίς να βεβαιωθούν πρώτα ότι όλα τα γεφύρια ήταν σηκωμένα κι' ή Τερψιθέα άπόρσιτη.

Ο Ζούπ, μερικώς ήμέρες, ήταν σε κίνδυνο ύστερα όμως ο δυνατός του όργανισμός άντέδρασε άποτελεσματικά, ένίκησε την άρρώστεια, ο πυρετός άρχισε λίγο-λίγο να πέφτει κι' ο Γεδεών Σπίλεττ, που ήταν και λίγο γιατρός, είπε πως ή ζωή του δεν ένικδύνει πιά. Στις 16 Αύγουστου, ο Ζούπ άρχισε να τρώγει. Ο Νάβ του μαγειρεύε ωραία φαγητά, ζαχαρωμένα, λιχουδιές που ο άρρωστος ξετρελάινονταν, γιατί είχ'ε το παιδικό έλαττωμα να είναι λιχουδής κι' ο άγαθός

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 1.

Νάβ δέν, του το είχε πολέμησει ποτέ...

— Τι τα θέλετε! έλεγε στο Γεδεών Σπίλεττ που τον έμάλωνε κάποτε γι' αυτό' ο καίμενος ο Ζούπ δέν έχει άλλη εύχαρίστη! άπό το φαί κι' είμαι πολύ εύτυχής που μπορώ έτσι να του άνταμείβω της ύπηρεσίας.

Στις 21 Αύγουστου, άφού έμεινε δέκα 'μέρες στο κρεβάτι, ο κύρ Ζούπ σηκώθηκε. Η πληγές του είχαν κλείσει και ο καλός ούραγγος άγος δέν θάρρυνε νάνακτ'η τη' εύκίνησή του και τη δύναμή του. Όπως όλοι οι άρρωστοι στην άνάρρωσή τους, κατελήφθη και ο Ζούπ από μια φοβερή πείνα, άληθινή βουλιμία' ο ρεπόρτερ όμως τον άφινε τώρα να τρώγει άπ' όλα, γιατί είχ'ε σ'ε-ποιήσει στο ένστικτο εκείνο, που αν καμμία φορά λείπει από τους ανθρώπους, τ'ά ζώα όμως το έχουν πάντα και προφυλάγονται μ' αυτό από κάθε ύπερβολή.

Καταχαρούμενος ο Νάβ, που έδλεπε τον ύποτακτικό του να έχη τόση όρεξη, — Τρώγε, του έλεγε, τρώγε και μη σ'ε νοιάζει. Έχυσες το αίμά σου για μ'ας και πρέπει να σε βοηθήσουμε να το ξανακάνης.

Μιά μέρα, στις 25 Αύγουστου, άκούστηκε ή φωνή του Νάβ, που έκραζε τους συντρόφους του:

— Κύριε-Σμιθ, κύριε Σπίλεττ, κύριε Χάρμπερτ, Πέγκροφ! έλάτε να ιδήτε!

Οι άποικοι, μαζευμένοι εκείνη την ώρα στη μεγάλη σάλα, σηκώθηκαν κι' έτρεξαν στο Νάβ, που εύρίσκετο στην κάμαρα του Ζούπ.

— Τι τρέχει; ρώτησε ο ρεπόρτερ. — Ορίστε! άποκρίθηκε ο Νάβ με δυνατό γέλιο.

Κυττάξαν και τί να ιδούν; Τον κύρ Ζούπ να καπνίζει, σοβαρά και ήσυχα, καθισμένος σταυροπόδι σαν Τουρκος, στην πόρτα του Γρανίτινου Παλατιού!

— Η πίπα μου! έφώναζε ο Πέγκροφ. Πήρε την πίπα μου!... Καλά, του την χαρίζω!... Καπνίζει, φίλε μου Ζούπ, καπνίζει!

Κι' ο Ζούπ εξακολουθούσε να βγάξει άπ' το στόμα του πυκνά κουβάρια καπνού και να τα βλέπει να ξετυλίγονται στον άέρα, — πράγμα, που τον διεσκέδαζε, φαίνεται, ύπερβολικά.

Ο Κύρος Σμιθ δέν άπόρσειε μπροστά στο θέαμα κι' άνέφερε πολλά παραδείγματα πιθήκων έξήμερων, που είχαν συνήθει και το καπνισμό.

Έτσι, άπό την ήμέρα εκείνη, κι' ο κύρ Ζούπ είχε την πίπα του, την πύην-πίπα του ναύτη, που κρεμάσθηκε στην κάμαρά του, κοντά 'ς ένα βάζο με καπνό. Την έγέμιζε μόνος του, την άναβε μ' ένα κάρβουνο κι' έφαινετο το πιο εύτυχισμένο τρελάχειρο τ'ού κόσμου... Ένωσείται, ότι αυτή ή συμφωνία των γούστων έσφίξε ακόμη περισσότερο τους

φιλικούς δεσμούς που ένωναν τον καλό πίθηκο και τον άξιο ναύτη.

— Θα είναι άνθρωπος! έλεγε κάποτε ο Πέγκροφ στο Νάβ. Θα πορεύσει αν άρχιζε άξαφνα μιά μέρα να μ'ας μιλά;

— Όχι μ'α το ναί! άπαντούσε ο Νάβ, γιατί περισσότερο άπορώ τώρα που δέν μιλά. Έπιτέλους, μόνο ή όμιλία του λείπει.

— Άς είναι, έγώ θα διασκέδαζα πολύ, αν καμμία μέρα τον άκούγα να μού λέει: «Πέγκροφ, αλλάζουμε πίπα;»

— Άλήθεια. Τι κρίμα που γεννήθηκε άλαλος!

Με τον Σεπτέμβριο, πέρασε όλως-όλως κι' ο χειμώνας κι' οι άποικοι ξανάρχισαν με ζήλο της έργασίας στο ύπαιθρο.

Η κατάσκευη του καϊκιού προχώρησε γρήγορα. Ο σκελετός είχε ντυθή απέξω και τώρα τον έντυναν κι' από μέσα, με σανίδια που τα ζέσταιναν σε άτμούς νερού, για να λυγίζουν και να προσαρμόζονται εύκολα. Έτσι, τα διάφορα μέρη τ'ού σκάφους είχαν συνδεθή μεταξύ τους κι' άποτελέσθη ένα σύνολο στερεώτατο, ικανό νάντ'η σε κάθε τρικυμία. Κι' ήταν ανάγκη έτσι να γίνη το καϊκι των άποίκων, γιατί ποιος ξέρει τί τους έγγραφε ή μότρα;...

Το κατάστρωμα του κι' ή κουραστή έτελειώσαν ως της 15 Σεπτεμβρίου. Για να το καλαρτίσουν, έκαμαν στουππί άπό ξερό ζωστήρα (είδος φυκιού) και το έχωσαν με τον κόπανο σ'της ένώσεις του σκάφους, της κουραστής, του καταστρώματος, παντού έπειτα ή βουλωμένες αυτές χαρακίδες σκεπάσθηκαν με άνελαυτή πίσσα, που τα έλατα του δάσους τους την προμήθευαν άφθονη.

Το σαθύρωμα ύστερα έγείν' εύκολώτατα. Γέμισαν τον πάτο του καϊκιού με βαρεία κομμάτια γρανίτη, σκεπασμένα μ' ένα στρώμα άσβεστιού κι' επάνω άπ' αυτή τη σαθούρα, που είχε βάρος δύο-δενά περίπου χιλιάδων λιτρών, έκαμαν ένα πάτωμα σανιδένιο. Το έσωτερικό χωρίστηκε σε δύο κάμαρες και στο χωρισμό τους άκριβώς έπερτε ή βάση του καταρτιού. Στις κάμαρες αυτές κατέβαιναν άπό δυό καταρράκτες που άνοίγοντο στο κατάστρωμα κι' έπροφυλάγοντο άπό κουκούλες.

Ο Πέγκροφ δέν έδυσκολεύθη να βρ'η και το κατάλληλο δένδρο για κατάρτι. Ήταν ένα νεαρό έλατο, όλότιο και χωρίς κόμπους, που δέν είχαν παρά να το τετραγωνίσουν κάτω και να το στρογγυλέψουν επάνω. Τα σιδερένια δεσίματα του καταρτιού, του τιμονιού και του σκάφους κατασκευάσθηκαν, χονδροειδή κάπως, αλλά στερεώτατα, στο σιδιρουργείο των Καμινιών.

(Έπειτα συνέχεται)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΙΩΝ

Άγαπητοί μου.



ΙΑΤΙ σημαίνουν σήμερα όλες ή καμπάνες; Τι διαλαλεί ή χαρμώδης συναυλία, που άνεβαίνει στη δόξα ενός κυριακάτικου χρυσογάλανου ούρα-
νου; — Η Ίερουσα-

λήμ, ή άγία πόλις, έλευσερώθηκε άπό την τουρκική βαρβαρότητα και τυραννία. Ο τάφος του Χριστού, που οι μισαιωνικοί Σταυροφόροι άγωνίσθηκαν τόσο να τον άποσπάσουν άπό τους άπίστους, περιέρχεται τώρα σε χέρια χριστιανικά. Όνειρο αίωνων πραγματοποιείται. Άπό τα τείχη της άγίας πόλεως κατεβαίνει ή σημαία του μισοφέγγαρου κι' άναστυλάνεται ή σημαία του Σταύρου. Η Ίερουσαλήμ, ή κοιτίδα της θρησκείας μας, είναι δική μας. Άς έχη δόξα ο Θεός κι' ο πόλεμος, που έκαμε το άπρόοπτο αυτό θαύμα!

Δική μας;... Σ' έμάς λοιπόν θά δώσουν την Ίερουσαλήμ; Δέν το είπε κανένας. Φαίνεται, ότι άλλοι έχουν περισσότερα δικαιώματα, κι' άς μ'ην είναι χαν Χριστιανοί. Είναι όμως Έβραίοι κι' εκεί, μιά φορά, ήταν το Κράτος τους. Ποιος ξέρει πως θά τελειώση αυτός ο φοβερός Πόλεμος των Μετωπών—έτσι έπρότειναν να τον όνομάζουν,—και τί θά γίνη ύστερ' άπ' αυτόν. Στην Άγγλία όμως λέγουν άπό τώρα, ότι καθόλου άπίθανο ή Παλαιστίνη να παραχωρηθή στους Έβραίους, για να ξανακτίσουν την άκρόπολή τους, την περίφημη Σιών και να ξανακάμουν το Κράτος τους, που το στερούνται είκοσι τώρα αιώνες, διασκορπισμένοι, χωρίς πατρίδα, 'ς όλη τη γή. Και, καθώς είπε ο κ. Ίπουργός των Έξωτερικών, ούτε ή Ελλάδα δέν θά έφερνε άντίρρηση στην πραγματοποίησι του όνείρου των Σιωνιστών.

Μού φαίνεται τώρα σά νάκούω μερικους να φωνάζουν: Τι; οι Έβραίοι να κάμουν Κράτος; Δέν το ξέρετε λοιπόν, πως είναι καταραμένοι άπό τον Θεό, καταδικασμένοι 'ς αιώνια διασπορά, γιατί έσταύρωσαν τον Χριστό;

Όχι, άγαπητοί μου, αυτό είναι μιά παληά πρόληψι και μιά μεγάλη άδικία! Σεις δέν πρέπει να γέετε προλήψεις, ούτε να διχίητε κανένα. Είθε βέβαιαι πως οι Έβραίοι είναι καταδικασμένοι άπό τον Θεό 'ς αιώνια διασπορά; Έγώ δέν το παραδέχομαι. Άλήθεια, καμμία φορά, «άμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα», αλλά μόνο μέχρι τριτης και τεταρτης γενεάς. Περισσότερο δέν το θέλει ή Γραφή. Κι' είναι τόσες γενεές περασμένες, άπό εκείνη που σταύρωσε

τον Χριστό, ώστε δέν μπορεί ή άμαρτία να βαρύνη άκόμη τους άπογόνους της. Έπειτα, ο ίδιος ο Χριστός δέν έσυχώρεσε τους θημίους του; δέν παρακάλεσε τον Θεό και Πατέρα του να τους συχωρέση; Πως μπορεί λοιπόν, άφού συχωρέθηκαν οι ίδιοι οι σταυρωτές, ν'ανε άκόμα καταραμένοι και καταδικασμένοι οι άπόγονοί τους; Παράλογο!

Έέρω ότι πολλοί Χριστιανοί άντιπαθούν, μισούν μάλιστα και καταδιώκουν τους Έβραίους άπό θρησκευτικό φανατισμό. Τον παλιό καιρό, οι διωκτές τους ήταν πολύ περισσότεροι. Σήμερα λιγόστεψαν, υπάρχουν όμως και, σε μερικά μέρη, στη Ρωσία παραδείγματος χάρι, ο άντισημιτισμός άκμάζει ακόμη πολύ. Παντού σχεδόν, επιτήδαιοι άνθρωποι, για άλλα συμφέροντα, μ' άλλους σκοπούς, συκοφαντούν τους Έβραίους, — παραδείγματος χάρι, ότι πίνουν αίμα Χριστιανικό, — έξάπτουν το παλιό εναντίον τους μίσος του χριστιανικού έχλου και προκαλούν κινήματα, όχλαγωγίες, λεηλασίες Έβραϊκών σπιτιών, σφαγές κάποτε, άπελάσεις, — Ένα διωγμό τελοσπάντων πολύ άντιχριστιανικό. Δέν υπάρχει ίσως χριστιανική χώρα όπου να μην καταδιώχθηκαν, έναν καιρό, οι Έβραίοι. Άφού κι' έδω στην Ελλάδα, την τόσο άνεξίθρησκη και φιλελεύθερη, πρό είκοσι έτών, είχαμε κινήματα άντισιμητικά! Και όμως οι Έβραίοι της Ελλάδος είναι Έλληνες, πηγαινουν στρατιώτες, χύνουν το αίμά τους για την ίδια πατρίδα είναι άδελφοί.

Πόσο άδικο έχουν όσσοι τους άντιπαθούν! Έγώ, τί να σας πω, συμπάσχω τους Έβραίους. Δύο μεγάλοι λαοί φάνηκαν στην ανθρωπότητα: οι Έλληνες και οι Έβραίοι. Άπό τον Έλληνισμό γεννήθηκε ο πολιτισμός κι' άπό τον Έβραϊσμό ο Χριστιανισμός, ή αιώνια του πολιτισμού Θρησκεία. Άδός με τόσο μεγάλη κι' ένδοξη ιστορία, λας με τόσα παθήματα έπειτα, και βασιανα, δέν μπορεί παρά να κινή τη συμπάθεια. Ότι κάποτε, μερικοί προγονοί του, έσταύρωσαν τον Χριστό, τον Χριστό που ήταν Θεός κι' ή θ'ε λ'ε να σταυρωθή, τον Χριστό που τους συχώρεσε πρώτος, αυτό, σας είπα, δέν έχει καμμία σημασία. Μπορούμε να συμπάσχω τους Έβραίους, χωρίς εδδο ότι άμαρτάνουμε. Άς γυρίσουν επιτέλους κι' αυτοί οι δυστυχισμένοι στην πατρίδα τους, άς ξανακτίσουν την Σιών, άς κάμουν το Κράτος τους, άς γίνουν πάλι εύτυχισμένοι. Είκοσι αιώνες τριγυρίζουν άπάτριδες, διωγμένοι. Κι' άμαρτωλοί αν ήταν, θάστανε αυτό για να τους έξαγνίση. «Η Έλλάς δέν θά έφερνε άντίρρηση, στην πραγματοποίησι του όνείρου των Σιωνιστών». Ούτ' έμεις, μ'α την αλήθεια....

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Το στενὸ μέτωπο τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τὸ κοκκαλιάρικο πρόσωπό του, τὰ μυτερά του χαρακτηριστικά, τὰ ξανθοκόκκινα μαλλιά του, τὰ μικρά σπινθηροβόλα μάτια του καὶ τὰ πεταχτά του δόντια, ἐσχημάτιζαν πραγματικῶς τὴν μάσκα ἐνὸς λύκου. Καὶ τὸ ζωόμορφο αὐτὸ πρόσωπο τῶκανε ἀκόμη ἀγριώτερο μιὰ βαθεῖα οὐλή, ἕνα σημάδι παληῆς πληγῆς, ποῦ ἐσχίζε τὸ κάτω χεῖλος.

—Θὰ ζωγραφίσω τὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, εἶπε ὁ Δόναλδ· καὶ ἄμέσως μάλιστα, γιὰ νὰ μὴ τὸ ξεχάσω.

—Μὰ τὸ θυμᾶσαι ἀπέξω; ρώτησε ὁ Δάγκλας.

—Ὦ! τέτοια φάτσα δὲν ξεχνιέται σὲ μιὰ στιγμή!

Ὁ Δόναλδ Γρέυ θὰ ἐγίνετο ἴσως μιὰ μέρα, δὲν ἦταν ὅμως ἀκόμη τέλειος ζωγράφος. Ἡ γραμμὴ τοῦ ἔξαρνα δὲν εἶχε καὶ τόση καλλιτεχνικὴ λεπτότητα. Ἀλλὰ ὁ νέος εἶχε τὸ τάλαντο νὰ μοιάζῃ προπάντων τὰ πρόσωπα, καὶ κάποτε ἡ ὁμοιότης τῶν σκίτσων του ἦταν καταπληκτικὴ. «Εἶσι καὶ αὐτὴ τῇ φορᾷ ἐπέτυχε τὸν ἄγνωστο στὴν ἐντέλεια. Κι' αὐτὸς ὁ Δάγκλας, ποῦ ἦταν πάντα πρόθυμος νὰ θαυμάζῃ τὸν μεγαλειότερό του ἀδελφὸ, ἐμείνε ἐκθαμβος.

—Απαράλλακτος! ἐφώναξε. Λες καὶ καὶ τὸν βλέπω ζωντανό!

Ἐκύτταζαν ἀκόμη, σκυμμένοι καὶ οἱ δύο στὸ λεύκωμα, τῇ ζωγραφιᾷ, δταν ἄκουσαν ἀπὸ πίσω τους μιὰ φωνὴ ποῦ τοὺς χαιρετοῦσε:

—Καλημέρα σας, κύριοι!.. Ἐ, πῶς σᾶς φαίνεται τὸ πανηγύρι μας;

Γύρισαν καὶ εἶδαν, μὲ χαρὰ τους τὸν συμπαθεῖ λυκοκυνηγό.

—Μα τὴν ἀλήθεια, ἀξίζε τὸν κόπο νὰ τὸ ἰδοῦμε, κύριε Λεμπόν! ἀποκρίθηκε ὁ Δάγκλας. Σεῖς πῶς τὰ καταφέρατε μὲ τὸ λύκο σας; Ὁ ξενοδόχος ἀγόρασε καὶ τὸ τομάρι;

—Ναί, ναί! καὶ σὲ πολὺ καλὴ τιμὴ μάλιστα. Ἐπῆρα...

Ἀλλὰ ἔξαρνα, ὁ Λεμπόν σταμάτησε. Τὰ μάτια του εἶχαν πέση στὸ λεύκωμα καὶ δὲν ξεκολλοῦσαν πιά, σὰ νὰ μαγνήτιζε τὸν κυνηγὸ ἢ ζωγραφιὰ τοῦ μυστηριώδους ξένου, ποῦ ὁ Δόναλδ τὴν εἶχε κηλὰ τελειώσῃ.

Μὲ τῆς σκιᾶς ποῦ εἶχε βάλλῃ, τὸ πρόσωπο ἔμοιασε ἀκόμη περισσότερο.

—Ὁ Ροῦ Βλάσκος! ἐφώναξε ἐπιτέλους ὁ Λεμπόν. Καὶ τί ὁμοιότης! Σὰ νὰ τὸν πῆρατε μὲ τὸν νάκ. Μὰ ποῦ τὸν εἶδατε λοιπόν;

—Πρὸ ὀλίγου πέρασε ἀπὸ δῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Δάγκλας. Πῶς τὸν εἶπατε; Ροῦ;...

—Ἀλήθεια; ἐφώναξε ὁ Λεμπόν ἐξερεθισμένος, χωρὶς νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔνομα. Καὶ τί δρόμο πῆρε;

—Δὲν εἶδαμε. Χώθηκε μέσα στὸ πλῆθος καὶ χάθηκε. Μὰ τί τὸν θέλετε; Τὸν γνωρίζετε;

—Τί λέτε! ἔχει προκηρυχθῇ, ξέρετε, μεγάλῃ ἀμοιβῇ γιὰ κείνον ποῦ θὰ τὸν συλλάβῃ!

—Πῶς; ἀμοιβή;... Εἶνε λοιπὸν κακοῦργος;... ληστής;...

—Ἐπικυρηγμένος, σᾶς εἶπα, εἶνε! ἀλλὰ γιὰ ληστή, δὲν μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω. Φαίνεται ὅτι τελευταῖα ἐγείναν διάφορες ληστείες στὸν τόπο, πολλοὶ ταξιδιωτὲς ἐπίσθησαν καὶ ἐγυμνώθηκαν, καὶ ὑποπτεύονται αὐτόν. Ναί, ναί, Ροῦ Βλάσκος ὀνομάζεται... Ἀποπειράθηκε ἀκόμη νὰ κάψῃ ἕνα κτήμα στὸ Βι-

νεαροὺς Ἀγγλους ὡς τὸ ξενοδοχεῖο. Ἀλλὰ σ' ὅλο τὸ δρόμο ἦταν ἀφηρημένος καὶ συλλογισμένος.

Τὴν στιγμὴν ποῦ τοὺς ἀποχαιρετοῦσε, τοὺς εἶπε:

—Δὲν μᾶρτεσι αὐτὴ ἡ δουλειά. Γιὰ νὰ διασχίσῃ τόσο πλῆθος, ὅπου καθε στιγμή ἐκινδύνευε νὰ γνωρισθῇ, ὁ Ροῦ Βλάσκος θάχε πολὺ σπουδαῖο λόγο. Ποιὸς ξέρει μὴ δὲν ἦλθε ἐδῶ, γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὸν θεῖο σας; Μπορεῖ νάμαθε τὸν ἐρχομὸ του καὶ νὰ σκέφθηκε...

—Λέτε νάβαλε στὸ νοῦ του νὰ τὸν ληστεύσῃ; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Δόναλδ.

—Ποιὸς τὸν ξέρει αὐτόν!... Μπορεῖ νὰ ἦλθε γιὰ νὰ μάθῃ, ἂν σκοπεύετε νὰ κάμετε καμμιά μακρυνὴ ἐκδρομὴ στὰ βουνά, γιὰ νὰ σᾶς φυλάξῃ καὶ νὰ σᾶς τσακώσῃ. Θὰ κάμετε καλά, νομίζω, νὰ τὸ πῆτε τοῦ στρατηγού, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του.

Τὰ παιδιὰ, ἐννοεῖται, δὲν ἔλλειψαν νὰκολουθήσουν τὴν συμβουλὴ τοῦ κυνηγού. Καὶ μόλις εἶδαν τὸν θεῖο τους, τοῦ τὰ εἶπαν ὅλα.

Ἀλλὰ μὲ μεγάλη τους ἐκπληξί, εἶδαν τὸν στρατηγὸν Μπολδ νὰ γελᾷ μὲ τὴν μεγαλειότερη ἀδιαφορίαν.

—Γιατί; τὸν ρώτησε ὁ Δάγκλας· δὲν σᾶς κάνει ἐντύπωσι αὐτό; Δὲν φοβᾶσθε μὴ μᾶς συλλάβῃ στὰ βουνά αὐτὸς ὁ ἐπικερυγμένος ληστής;

—Βέβαια, ἀποκρίθηκε μὲ ἀστεῖο τρόμο ὁ στρατηγός· ἀφοῦ εἶνε καὶ ἐπικερυγμένος!...

Ἀλλὰ σοβαρεύθηκε ἄμέσως καὶ ἐξακολούθησε:

—Εὐχαριστῶ, παιδιὰ, ποῦ μὲ εἰδοποιήσατε, ἀλλ' ἀφοῦ θὰ μείνωμε στὴν Ἀργελή, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβηθῶμε αὐτὸν τὸν κύριο ληστή. Ἐδῶ δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς κάνῃ τίποτε. Ἀκοῦστέ με, σᾶς παρακαλῶ, καὶ ἡσυχάστε!

Τὰ παιδιὰ ἡσύχασαν καὶ σὲ λίγο ἐλησμόνησαν ὅλως διόλου τὸν Ροῦ Βλάσκο. Εἶχαν τόσα ἄλλα πράγματα νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ πασχοληθοῦν!...

Τὴν ἄλλῃ μέρα, ἔβρεχε. Ὑποχρεωμένοι νὰ μείνουν στὸ σπίτι, οἱ νεαροὶ Ἀγγλοι ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν ξενοδόχο κανένα βιβλίον γιὰ νὰ διαβάσουν. Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ ξενοδοχείου ἦταν καλὰ ἐξοπλισμένη μὲ διάφορα συγγράμματα ἀγγλικά καὶ γαλλικά. Καὶ ὁ ἰδιοκτήτης ἐσπευσε νὰ τοὺς φέρῃ ὁ ἴδιος μερικὸς τόμους εἰκονογραφημένων περιδικῶν.

Γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ὁ Δόναλδ τοῦ εἰδείξε τότε τὰ σκίτσα ποῦ εἶχε πάρῃ στὸ χθεσινὸ πανηγύρι. Ὁ ξενοδόχος, μόλις εἶδε τὴν ζωγραφιὰ τοῦ Ροῦ Βλάσκου, τὸν ἐγνώρισε εὐθύς, ἀναπήδησε τρομαγμένος καὶ ρώτησε τὰ παιδιὰ ποῦ ἀπάντησαν αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο.

—Τὸν εἶδαμε χθὲς στὴν πλατεῖα, νεαροὺς Ἀγγλους ὡς τὸ ξενοδοχεῖο. Ἀλλὰ σ' ὅλο τὸ δρόμο ἦταν ἀφηρημένος καὶ συλλογισμένος.

Τὴν στιγμὴν ποῦ τοὺς ἀποχαιρετοῦσε, τοὺς εἶπε:

—Δὲν μᾶρτεσι αὐτὴ ἡ δουλειά. Γιὰ νὰ διασχίσῃ τόσο πλῆθος, ὅπου καθε στιγμή ἐκινδύνευε νὰ γνωρισθῇ, ὁ Ροῦ Βλάσκος θάχε πολὺ σπουδαῖο λόγο. Ποιὸς ξέρει μὴ δὲν ἦλθε ἐδῶ, γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὸν θεῖο σας; Μπορεῖ νάμαθε τὸν ἐρχομὸ του καὶ νὰ σκέφθηκε...

ἀποκρίθηκε ὁ Δόναλδ. Προσπαθήσαμε μάλιστα, μὲ τὸν Πιέρρο Λεμπόν, νὰ τὸν ξαναβροῦμε. Μὰ εἶχε γίνῃ ἄφαντος... —Σὰν καπνός! ἐπρόσθεσε ὁ Δάγκλας ποῦ θυμήθηκε τὸν λόγο τοῦ κυνηγού.

—Κι' αὐτὸς ὁ Λεμπόν! ἔκαμε μελαγχολικά ὁ ξενοδόχος· νὰ μὴν ἀκούῃ ποτέ τῆς συμβουλῆς ποῦ τοῦ δίνουν οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι!... Τί στραβόξυλο! Μὰ γιατί θέλει νὰ ριχτῇ πάλι στὸ δρόμο αὐτοῦ τοῦ παληανθρώπου, τοῦ κακούργου, τοῦ χειρότερου κακούργου τῆς Ἀργελῆς, ποῦ εἶνε μάλιστα καὶ θανάσιμος ἐχθρὸς του;

—Μπᾶ! Ὁ Ροῦ Βλάσκος εἶνε θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ κυρίου Λεμπόν; Μὰ γιατί;

—Γιατί ἐκεῖνο τὸ σημάδι ποῦ εἶ-

δατε στὸ χεῖλος τοῦ Βλάσκου, εἶνε ἡ ὑπογραφή τοῦ Πιέρρου Λεμπόν.

—Ἀλήθεια; Τὸν πλήγωσε καμμιά φορὰ ὁ κυνηγός;

—Ναί, δυστυχῶς γι' αὐτόν... ἀφοῦ δὲν ἡσυχάζει τώρα.

Κι' ὁ ξενοδόχος διηγήθηκε στοὺς ἀδελφούς Γκρέυ τὴν παλαιὰ ἱστορίαν:

Μιὰ μέρα, ὁ τσοπανόσκυλος τοῦ Ροῦ Βλάσκου πιάστηκε μὲ τὸν κυνηγετικὸ σκύλο τοῦ Λεμπόν. Ὁ πρῶτος τοῦ εἶχε ριχτῇ, ὁ δεύτερος ὅμως, δυνατώτερος, τὸν ἐνίκησε, τὸν ἔρισε σχεδὸν πτώμα. Ὁ Βλάσκος, στὸ θυμὸ του, στὴ λύσσα του, ἐσκότωσε τότε τὸν σκύλο τοῦ Λεμπόν. Ἐπλῆ, ὡς ὅμως ἀκριβὰ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ αὐτοῦ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

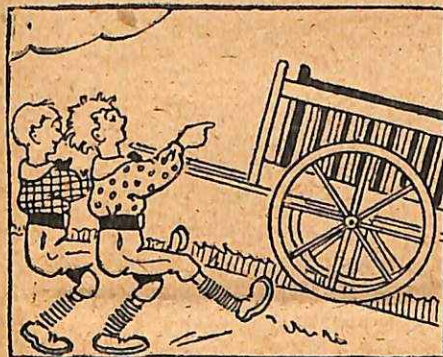
«Ἐχασα τὸ μολύβι μου! Ποιὸς εἶδε ἕνα μολύβι; ἄχ, θὰ τὸ βούλιαξε ἡ ὄχθια, ἡ τσουνίδα θὰ τὸ κρύβῃ! Πές' τε μου, ποῦθε νὰ τὸ βρῶ! Ἦταν τὸ πιὸ κακόφτιαστο μολύβι ὅλου τοῦ κόσμου, μιὰ ἦταν ἡ μόνη μου ἢ χαρὰ καὶ ὁ μόνος σύντροφός μου καὶ τότεῖα μόνο θησαυροί!

«Σκαριτῶ, ποῦ ἰδρυοκοπᾷς σκυρτός, πές' μου τὸ ἐξῆς, ἂν τὸ ξέρῃς! καὶ' ὅ,τι καὶ' ἂν ἔχω ἐδῶ στὴ γῆ σ' τὸ δίνο, ἂν μοῦ τὸ φέρῃς! Πές' μου, ποῖον ναῦρω νὰ μοῦ πῇ!..

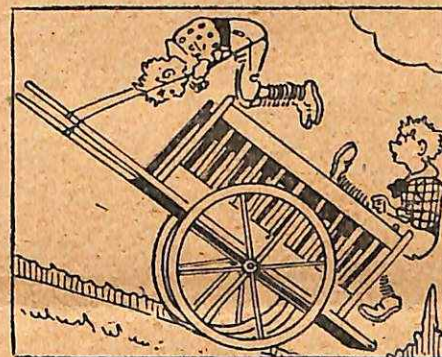
Σὰν σατίτιά μ' ἐγράφωσε τ' ἀστραφετέρου τοῦ μάτι, —κόσμο κρυφόν καὶ ἀγνώριστο, ματιὰ σοφία γεμάτη—: «Μολύβι; δρᾷς τὸ τσαπὶ!..

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

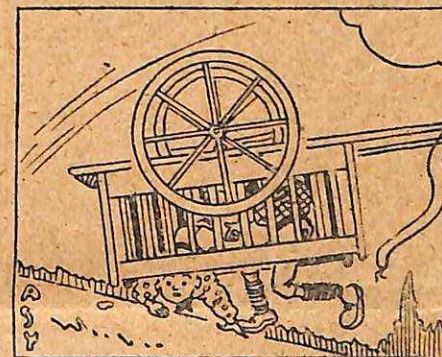
ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΟΜ



«Μὴν παίξετε ποτέ μὲ βαρεῖα πράγματα! δὲν παύει νὰ συμβουλεύῃ ἡ μητέρα τοῦ Κοκοῦ καὶ τοῦ Ριρῆ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν ἀκούσουν τὰ τρελλοπαῖδα! Καὶ νά, σήμερα διάλεξαν τὸ βαρύτερο



πράγμα ποῦ μπορούσαν νὰ βροῦν γιὰ παιχνίδι: Τὸ δίτροχο ἀμάξι ποῦ εἶχε ἀφίση στὴν αὐλὴ τους ὁ κύριος Λουκάς, ὁ κολληγας. Βλέπετε ὅμως τί ὥραϊα ποῦ τὰ κατάφεραν μὲ τὰ τρελλὰ τσιτταχινίδια: νὰ τ'



ἀναποδογυρίζουν καὶ νὰ κλειστοῦν μέσα σὰν ποντικᾶκια στὴ φάκα! Ὁλ' ἡ γειτονεὶα πέρασε καὶ τοὺς εἶδε κει-μέσα. Τί ρεζίλιμα!

Λουκιανὸς Χαριστόπουλος

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ(*)

[ΘΑΝΑΣΗΣ ΒΑΓΙΑΣ]

Ὅτε πρῶτον ἀνέγνωσα τὰς αἰμοσταγεῖς σελίδας, ἐν αἷς ἐξιστορεῖται ἡ ἀνήκουστος ἐκδίκησις Ἀλῆ τοῦ Τεβελενλή κατὰ τῶν Γαρδικιωτῶν, ὁμολογῶ ὅτι μᾶλλον μὲ προσέβαλεν ὁ χαρακτήρ τοῦ τρισκατράτου Ἀθανασίου Βάγια παρὰ τὸ κακούργημα αὐτοῦ καθ' ἑαυτό.

Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ἂν τὴν στιγμήν ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ Ἀλῆς διάταξε τὸ πῦρ, ὁ ἀλιτήριος ἐκεῖνος δὲν ἐπρόσφερε τὴν μαιοφόνον χεῖρά του, ὁ τύραννος, βλέπων πάντας τοὺς περὶ αὐτὸν ρίπτοντας κατὰ γῆς τὰ ὅπλα καὶ ἀποποιουμένους νὰ ὑπακούωσιν, ἤθελε με-

(*) Περὶ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, ἰδε Διὰπλασιν τοῦ 1916, σελ. 160. —Φέτος θὰ δημοσιεύσωμεν ἄλλην Σειρὰν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν περιουσίαν τῆς Νεοελληνικῆς Παιδείας, ἀπὸ ἐκλεκτὰ βιβλία τῆς Νεοελληνικῆς Περιοδογραφίας τοῦ 19. Αἰῶνος. —Σ. τ. Δ.

ταμεληθῇ καὶ δώσῃ τὴν χάριν. Τοιαύτης γνώμης εἶναι καὶ ὁ Πουκεβίλλος, (*)

Ἀλλὰ τὸ αἶμα ἐχύθη ποταμίδων. Ὡς πρόβατα κλεισμένα ἐντὸς τοιχοκλειστοῦ τετραγώνου, ἐσφάγησαν ἀνηλεῶς ἀπὸ πρῶτου μέχρι τελευταίου ἐπτακόσιοι περίπου Γαρδικιωταί. Ἡ σκιά τῆς Χάμικως ἔπιε μέχρι κόρου τὴν ἐκδίκησιν, τὴν ὁποίαν θνήσκουσα εἶχεν ἀφήσῃ κληροδότημα εἰς τὸν υἱὸν τῆς. Τώρα καὶ φονεὺς καὶ σφάγια κοιμῶνται τὸν αὐτὸν ὕπνον!

Ὁ Βιζύρης, φοβούμενος μήπως αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ λησμονήσωσι τὸ λαμπρότερον τῶν κατορθωμάτων του, ἐπρόβλεψεν ἐν καιρῷ νὰ τὸ διαιωνίσῃ, στήσας λίθον εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς, ἐφ' ἧς ἐχάραξεν Ἑλληνιστὶ καὶ Τουρκιστὶ τὸ ἀνδραγάθημά του. Ἦτο περιττόν δὲν λησμονοῦνται τοιοῦτοι θρήνημοι!

(*) Laurent Pouqueville, Γάλλος, ἱστορικός καὶ περιηγητής, γράφας πολλὰ καὶ περὶ Ἑλλάδος, (1770—1838). —Σ. τ. Δ.

Ἐμείνε νὰ θιασώσῃ καὶ ἡ μνήμη τοῦ Ἀθανασίου Βάγια. Ἄν ὁ Ἀλῆς δὲν ἐπρόβλεψε περὶ τούτου, φοβούμενος ἴσως μὴ ἐλαττώσῃ τὴν ἀξίαν τῆς ἐκδίκησώς του, συμμερίζομενος τοιαύτην καὶ τσοαυτὴν δόξαν μετὰ τοῦ αὐτοῦργου τῆς θυσίας, ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ καὶ ἡ παράδοσις δὲν ἔλειψε νὰ τὸ κάμῃ.

Ἐν ᾧ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν συνδιελεγόμεν μετὰ τοῦ ἀξιοτίμου φίλου μου Ι. Γ. καὶ διατρέχομεν τὰ περὶ Ἀλῆ Πατᾶ, ἔπεσε ὁ λόγος καὶ ἐπὶ τῆς σφαγῆς τῶν Γαρδικιωτῶν. Τότε τὸν ῥώτησα ἂν ἐγνώριζε τι περὶ τοῦ Ἀθανασίου Βάγια, ἐκεῖνος δὲ μ' ἀπεκρίθη αὐτολεξεῖ τὰ ἀκόλουθα:

«Ἐφόρησε, φίλε μου, σὰν σκύλος. Ἀκόμη τὸν ξερονᾷ τὸ χῶμα... Ἡ γυναικὰ του, ἐυπόλητη καὶ γομνὴ, ἐπῆ: »ρεν ἐπάνω τῆς τὴν κατάραν του καὶ ἀπὸ θύραν εἰς θύραν ἐζητοῦσε τὴν ἐλεημοσύνην, ἕως ὅτου ἔσωσε καὶ αὐτή, »Κύριος οἶδε ποῦ, ταῖς ἡμέραις τῆς ζωῆς τῆς. Εἶναι δίκαιαις ἢ κρίσαις τοῦ με-

»γάλου Θεού!» Το διήγημα τούτο μ' ἐξέπληξε. Ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ εἶναι ὡς ἡ δικαιοσύνη, ἐφ' ἧς βασιλεύουσιν οἱ μέγας Δικαστῆς, προσφέρει τὰς ἀποδείξεις του.

Ταῦτα ἀρκοῦσι πρὸς πλήρη κατάληψιν τοῦ ἐπομένου στιχοῦργήματος. (*) Ἡθέλησα καὶ ἐγὼ εἰς τὸ γενικὸν ἀνάθεμα νὰ ρίψω τὸν λίθον μου κατὰ τοῦ κακούργου τούτου. Ἄν δὲν ἐπέτυχαι τοῦ σκοποῦ, ὥς ἀποδοθῇ τὸ πταίσμα εἰς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ βραχίονος τοῦ κατασπενδονήσαντος τὸν λίθον.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

(*) Τὸ πεζογράφημα τούτο εἶναι πρόλογος εἰς τὸ γνωστὸν ποίημα τοῦ Βαλαωρίτου «Θανάσις Βάγιας», γραφέν περί τὸ 1857. — Σ. τ. Δ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Δε Ὀδηγόν, Κεφ. ΙΒ'.]

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Φωνῆς τῆς Πατρὸδος

		ΝΑΙ		
	ΔΙ	ΠΕ	ΣΙ	
ΝΟΝ	ΠΑ	Α	ΘΗ	ΝΟΝ
	ΚΙ	ΟΙ	ΡΙ	
		ΛΟΝ		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τῶν σάφων πρωτευουσῶν.

β.) Στοιχειογραφία

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Κων. Δ. Ἐλευθεροδουδάκη
Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς,
Βασιλεῦ τῆς Πελοπίδας
Ἐκ τοῦ τάφου θάνασίνης.

γ.) Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνας

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτίνος
—Μαματῶ, Νιόνιο, Φάτη, θὰ πῶμε νὰ κάμωμε ἐπιτέλους; Εἶνε ἀργά...
—Μὰ τί νὰ κάμωμε;
—Αὐτὸ ποῦ σὺς εἶπα.

δ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Τραγοῦ τῆς Λευτεριάς
Pêle — Mêle
Ponit - de - noullèves, - nobnes - noullèves

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—δυσωδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φύλλου, —συνδεύονται ἀπαραίτητος ὑπὸ τῶν μόνων δεκαλέπτου καθαρῶ γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 52ου φύλλου

α.) Ἡρακλῆς, Περσεύς, Θησεύς, Ἰάσων, Ἰάκχος. — β.) Βοηθήτε τὴν Διὰ πλάσιν, ἐγγράφοντες συνδρομητὰς. — γ.) OCTOBRE (Oiseau, Campagne, Troupeau, Occasion, Ballon, Racine, Ecole).

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔλξηεν ἡδὴ ἡ συνδρομή, νὰ σπεύδουσιν νὰ τὴν ἀνανεώσωσιν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας. Οἱ ἐν ΑἴΓΥΠΤῳ καὶ ΚΥΠΡῳ Συνδρομηταί εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίστοιχον μὲσον Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἢ Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἢ Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Ὡς ἐκ τῆς ὑπερτιμώσεως ὧν τῶν ἐκδοτικῶν εἰδῶν, ἡ Διάπλασις, διὰ τὴν καλὴν τὴν ἐξόδα τῆς, ἐπερεπε ναυδῆσθαι τὴν συνδρομὴν τῆς εἰς 12 δραχμὰς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 14 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὴν ἀρίστη ὁμῶς ὥς ἔχει, δρ. 8 καὶ 10, χάριν τῶν μὴ εὐκολονομούντων νὰ πληρῶσιν περισσότερα, ἀναδέεται δὲ τὴν ἐπαρκείαν τῆς εἰς τοὺς εὐπορωτέστερους, οἱ ὅποιοι παρεκλήθησαν νὰ στείλουν, ἐκτὸς τῆς συνδρομῆς τῶν, καὶ ὅτι ποσὸν ἐπιπλέον εἰμπορεῖ ἑκάστου.]

101. Δοξασμένη Ἑλλάς, Ἰωάννινα	3.
102. Θάλασσα Γ. Κατομάκας, Βόλος	2.
103. Εὐγενὲς Ἰδανικόν, Ἀθήναι	2.
104. Ἀλῆς, Ἀθήναι	1.
105. Τῶν Χ. Παναγιωτοπούλου, Τρίπολις	2.
106. Ἰγν. Κ. Παπουτσάκης, Μιτυλήνη	2.
107. Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου, Θεσ/νίκη	6.
108. Παῖδι τοῦ Μελάντου, Ἀθήναι	2.
109. Ἀρχοντοπούλου τῆς Βαγιάς, Ἀθήναι	1.
110. Χριστίνης Τ. Γιαννοῦλη, Θεσ/νίκη	2.
111. Ἐλὴν Α. Παπαγεωργίου, Θεσ/νίκη	2.
112. Ν. Α. Δάλλας, Ἀθήναι	4.
113. Κλεοπάτρα Δ. Σκέρεση, Πρέβεζα	2.
114. Δικέφαλος Ἀετός, Πάτραι	4.
115. Μ. Γ. Δ., Πάτραι	2.
116. Βασ. Ν. Γεωργουλῆς, Ἀθήναι	1.
117. Θηλυκὸς Διάβολος, Ἀθήναι	2.
118. Γ. Ν. Φωτόπουλος, Ἀθήναι	5.
119. Εἰρήνη Ι. Βαζιργιαννίτη, Ἀθήναι	2.
120. Πειρατὴς τοῦ Αἰγαίου, Ἀθήναι	4.
121. Στέφ. Α. Κυριακίτης, Πειραιεύς	2.
122. Πάνος Β. Ζηρίνης, Ἀθήναι	2.
123. Μαρία Ι. Βατίστα, Πειραιεύς	2.
124. Κωνστ. Α. Ἀντωνιάδης, Ἀθήναι	2.
125. Ἀρτεμὶς Δ. Γρηγοριάδου, Λάρισα	2.
126. Γεώργ. Σκριδάνος, Πειραιεύς	1.
127. Κωνστ. Γ. Δρακούλης, Ἀθήναι	2.
128. Γενναῖο Ἑλληνοπούλου (β' δόσις) Ἀθήναι	3.50
129. Φασκαμιῆς, Ἀθήναι	1.
130. Δ. Δ. Γιαννακοπούλου, Πάτραι	1.
131. Τάχος, Ἀθήναι	5.
132. Μαρία Ρ. Σιγούρου, Ζάκυνθος	4.
133. Κατρίνα Ν. Λιανού, Ἀταλάντη	2.
134. Ἑθνικὸς Ἑγωισμὸς, Ἀθήναι	2.
135. Χρυσὴ Καρδιά, Ἀμυλῆς	3.
136. Γεωρ. Κ. Γεωργιάδης, Γιαννιτσά	1.
137. Ἀννα Μ. Μεταξῆς, Ἀθήναι	1.
138. Τῶν Α. Μεράκας, Ζάκυνθος	2.
139. Μόσχα Α. Μπίστη, Ἀθήναι	3.
140. Εὐριπύχης Ἀλ. Κουσταλέτης, Λεβαδέα	2.
141. Ἰωάν. Κ. Καραντινός, Πειραιεύς	1.
142. Ἑλληνικὸν Στέμμα, Χαλκίς	2.
143. Σπ. Λακκίτης, Κέρκυρα	2.
144. Νικηφόρον Εἷφος, Πάτραι	1.
145. Ἑλλήν τῶν Ὀλύμπων, Χαρκοπιδί	1.
146. Ἰωάν. Ἡλ. Κουλουκουνῆς, Σύρος	4.
147. Τασὸς Γ. Παῖτης, Μεσολογγίου	1.
148. Ἐλένη Α. Λιδιέρτου, Πειραιεύς	4.
149. Ἀνώνυμος, Μιτυλήνη	2.
150. Ἑρμὶὼν Δ. Ναλβου, Ἀθήναι	4.
151. Τερὸς Ἀγών, Χαλκίς	5.

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμότητας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἀξιοὶ καὶ γενικοῦς ἐννομοσύνης, διότι συνετέλεσαν εἰς τὴν διατήρησιν ἐνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἐνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς καὶ πάντων χαρακτηριστικῶν ἡ Διάπλασις.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚὸν Πνεῦμα

—Γρήγορα! φωνάζει ἀπὸ τὴν κάμαρά του ὁ μικρὸς Παναγιώτης· ἕνα φῶς, γρηγορά!

—Γιατί; τὸν ρωτοῦν τὶ ἐπαθεῖς;

—Νά, ἔπεσα ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ δὲν βλέπω... πού κτίζησα!

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Ἑλπίδος τῆς Ἑλλάδος

Ὁ μικρὸς Γιώργος: —Δὲν ἐκρύωναν οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ τὸν χειμῶνα ἐπάνω στὸν Ὀλύμπο;

Ὁ μικρὸς Νίκος, σοβαρώτατα: —Μὰ θὰ εἶχαν σόμπα τοῦ πετρελαίου.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Γαλιτωποιοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου

τὴν 5ην Δεκεμβρίου 1917

ΕΙΜΑΙ ἀρκετὰ εὐχαριστήμεν ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν ποῦ ἔλαθε τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ νέου μας χρόνου. Καὶ οἱ ἀγορασταὶ ἤψησαν, καὶ νέου συνδρομηταὶ προσετέθησαν πολλοί. Τὸ ξεπλάσμα πηγαίνει καλὰ. Κ' ἔχω τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁλοένα θὰ πηγαίνει καλλίτερα. Ἐπίσης; κ' ἡ Ἐπαρκεία. Κανεὶ σχεδὸν δὲν ἀναικύνει τὴν συνδρομὴν του χωρὶς νὰ δώσῃ καὶ τὴν παραπάνω. Μερικοὶ μάλιστα δευτέρωσαν τὴν προσφορά τους. Νὰ ἰδοῦμε, ὅλ' αὐτὰ θάβρουν διὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ «Διάπλασις»; αὐτοὺς τοὺς τόσους δύσκολους καιροὺς;... Ἀπὸ σὰς καὶ μόνους ἐξαρτᾶται. Μὴ παύσετε λοιπὸν οὐτε στείχετε τὰς παντοειδεῖς ἐνεργείας σας.

Ἐνθυμίζω, ὅτι τὰ ψευδώνυμα φέτος ἔχουν 2 δραχμὰς. Παρακαλοῦνται λοιπὸν ὅσοι ἐπληρώσαν ἰδρ. διὰ τὸ ψευδώνυμον τῶν, νὰ στείλουν καὶ τὸ ὑπόλοιπον, ὅπως ἔκαμαν ἤδη οἱ περισσότεροι.

Οὐράνιος Θόλε, ὅχι μόνον ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Κρυπτογραφικοῦ θὰ ἐπαναληφθῇ φέτος, ἀλλὰ θὰ γείνη κ' ἕνας ἄλλος, νέος, μιὰ ἀληθινὴ καινοτομία, ποῦ θὰ σὰς ἀρέσῃ πάρα πολὺ. Ἐλπίζω νὰ τὴν ἴδῃτε στὸ 4ον φύλλον, γιὰ τὸ ἐρχόμενον θὰ ἔχη πάλιν Σελίδα καὶ δὲν θὰ μείνῃ τόπος διὰ τὴν προκήρυξιν.

Μάλιστα, Φωτεινὴ Σάντη, αἱ παραδόσεις τοῦ κ. Ξενοπούλου εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Γυναικείας Παιδείσεως ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα. Νεοελληνικὴ Φιλολογία κάμνει δὲ τῆς ἑβδομάδος. Ὡς τώρα ἐδίδας Σολωμὸν, Κάλδον καὶ Βαλαωρίτην. Ἀπὸ τῆς ἑβδομάδος κάμνει Νεοελληνικὴ Γλώσσα, συγκρίνει δηλαδὴ τὴν ἀρχαίαν Γραμματικὴν μὲ τὴν Νέαν καὶ δείχνει πῶς ἡ ἀρχαία γλῶσσα ἐξετέλεσε τὴν σημερινήν. Μαθητρίαι ἐνεγράφησαν πολλαὶ κ' ἐξακολουθοῦν νὰ ἐγγράφονται. Πηρώνουν, μόνον διὰ τὸ μέγεθος τοῦ κ. Ξενοπούλου, 6 δραχμὰς τὸν μῆνα.

Ἡ Γενναία Μελισσοσυριώτισσα, ποῦ ξεσπαθώνει ὁλοένα, μὴ γράφει: «Ἐφέτος, τὸ νέον μυθιστόρημα «Στὰ Βουνά», εἶνε ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὅποιον προσηλυτίσω ἀγοραστρίαις, διότι αἱ συμμαθήτριάς μου ἀγαποῦν πολὺ τὰς τρυφάς.» —Ναί, δηλαδὴ καθαυτὸ Ἀστυνομικὸν δὲν εἶνε τὸ «Στὰ Βουνά»· μὴ ποῖς ὅμως νὰ πείσῃ καὶ γὰρ τέτοιο. Καὶ καλλίτερα, γιὰ τὴν ἑλπίδα καὶ ἀπὸ τὰς τρυφάς, θὰ ἴδω, ὅρα προχωρήσουν σὲ τὴν ἀνάγκη, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἀνώτερα εἶδη καὶ ἴσως, θὰ παύσουν νὰ προτιμοῦν ἀποκλειστικῶς τὰ καθυστερημένα ἀστυνομικά, ποῦ εἶνε, ὡς ἐπιτομὴ, ἀνίστη.

Εὐχαριστῶ πολὺ, Ροζάλλα, καὶ γιὰ τὰς εὐχάς, καὶ γιὰ τὰς ὑποσχέσεις καὶ γιὰ τὴν πρόθυμην ἐξέτασιν. Νά, πολὺ εὐμορφὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Χαίρω ποῦ σὺ ἄρσεις τόσο ἡ Κυρία καὶ προπλάτῃς τὸ «ἔξοκον ναυάγιον» τοῦ Ἀναγνῶ. Καὶ ἡ προσοχὴς προμηθεύεται ὁρατότητα, ἂν κρίνῃς τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις ποῦ ἔλαβα ὡς τώρα. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὑπευθυνὸς ὅτι ἡ προκήρυξις τῆς 32ας Κυριακῆς τελειώνει τὴν 31 Δεκεμβρίου.

Ὁ Ἐρμῆς Ἐρμῆς μου γράφει: «Ὁ κ. Ἀργυροπούλου, καθηγητὴς καὶ εἰς τὸ Πρῶτον Διδασκαλεῖον, καὶ ἐπὶ τῆς νυχτογράφου τὴν Διάπλαιν διότι εἶνε ὠφέλιμος εἰς τὴν νεολαίαν». Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν ἀξιότιμον κ. καθηγητὴν, τὸν ἐπίσης ὠφέλιμον εἰς τὴν νεολαίαν, ἀπὸ τῆς συνιστᾶ καὶ καλὰ περιοδικῶς, ποῦ ἄλλοι, σχολαστικοί, τάχα γράφουν, ὡς ἐμποδίζοντα εἶναι ἀπὸ τὰ μαθήματα! Καὶ ὅμως, οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διάπλάσεως ἀρκετοῦν ὅλοι.

Πολὺ μοῦ ἄρσει τὸ γράμμα σου, Ψευτικὴ Κουκίτσα. Αὐτὰ λοιπὸν μ' ἐκείνον τὸν κύριον, ἔ; Μὴν τοῦ; ἀκού; εἶνε μερικοὶ ποῦ δὲν ἔχουν ἰδέαν. Ὡς εἶπες τάλαντο ἡθοιοῦ; Μπράβο! Δὲν ἔβαν καθόλου ἀσχημονὰ τὸ καλλιέργησις. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ κ' ὁ κ. Ξ. γιὰ τὰς γράφεις. Χαιρετίζω καὶ τὴν Κόκκινη Γατούλα καὶ σὴν μαμμὰ, ποῦ μὲ διαβίβει μὲ τόση εὐχαρίστησι.

Θὰ ἴδῃς, Παγκόσμιο Ὀνειρ, ὅτι τὸ «Στὰ Βουνά» εἶνε ἐφάμιλλο μὲ ὅλ' αὐτὰ τὰ παλαιὰ μου μυθιστορήματα ποῦ ἀναβρίσκω καὶ μάλιστα ἀνώτερα ἀπὸ πολλὰ. Γιὰ τὸ Νέα τοῦ 1918 δὲν σὰς ἔκαμα ἐκτενὴ λόγον, γιὰ τὸν δὲν εἶχα τόπο. Νὰ εἰσθε βέβαιον ὅμως, ὅτι καὶ τὸ δεύτερον μυθιστόρημα, τὸ τρίτον δηλαδὴ, ποῦ θὰ μὴ γένη Β' ἐκμύνη, θὰ εἶνε ἔξοχο, καὶ ὅλοι οἱ Διαγωνισμοὶ θὰ γίνων, καὶ ἄλλαι καινοτομίαι θὰ εἰσχωθῶν. Σήμερα ἔξωκα, εὐθὺς-εὐθὺς βλέπετε δύο: ἕνα Διαγωνισμὸν νέου εἴδους, ποῦ προαναγγέλλω, καὶ τὴν σειρά τῆς Νεοελληνικῆς Πεζογραφίας ποῦ ἀρχίζει.

Δὲν εἶνε ἀπίθανον, Εὐέλπι Νέε, νὰ γίνων φέτος καὶ δύο Κυριακαί. Νὰ κάμῃ δηλαδὴ μίαν ὁ Ἀναγνῶ καὶ μίαν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγίτη. Αὐτὸ πλὴν δὲ ἐξερρήθη ἀπὸ τοῦ; ἄλλου; Διαγωνισμοῦ. Καλλιγραφικὰ μὴ ποῖς ἀπὸ μὴ γράφῃς, γράφῃς ὅμως καθαρά, εὐανάγνωστα, κ' αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ πολὺ.

Ὁ Ἀναγνῶ, Θαλασσοπούλι τοῦ Σιόλου, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἀναδίδῃ τοὺς παλαιούς μου τόμους καὶ νὰ σὰς δείχνῃ κάπου-κάπου, πῶς ἡ «Διάπλασις» πρὸ 40 ἐτῶν καὶ πῶς ἔβρθε σιγά-σιγά σὴν σημερινήν τῆς μορφήν. Ἐννοεῖται, ὅτι αὐτὸ δὲν μὴ ποῖς νὰ γίνεταὶ συχνὰ καὶ μὲ τὴν ἔκτασι τοῦ περὶ τοῦ προσηλυτισμοῦ. Τώρα θὰ ποῖς ὅλῃ καὶ τὰ χαρακτηριστικώτερα ἢ περιεργότερα.

Ῥαφαὴς Ἐπιστολὰς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἰρελλή Ψυχὴ, Χαμόγελο τοῦ Πόνου, Μαρία Παπαγιαννοπούλου, Διάβολος Σιδάτος, Καλὸς Σαμαρείτης καὶ Κωνστ. Φ. Κ. Ἐξετέλεσε τὰς παραγγελίας τῶν καὶ τοῦ; εὐχαριστῶ ὅλους μὲ γιὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

«Πιστεύω ὅτι καὶ κάμνω καὶ ἐγώ. Πρέπει ὅλοι μας νὰ σὲ βοηθῶμεν εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις, ὅπως τὰ καλὰ παιδιὰ βοηθοῦν τὴν μητέρα τῶν.» —Εὐέλπι Νέος.

«Μία δραχμὴ ε

σοβαρόν, ποιητικόν, πατριωτικόν κατὰ τὸ γούστὸ σου.) Καρποφύλλι τοῦ 21 (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ εὐχομαι.) Δικέφαλον Ἀετὸν (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ ἐνεργεῖς· ὅμοιους ἐστειλεν· φωτογραφίαι μικραὶ ἢ σκοτειναί, δὲν κάνουν· διὰ τὰλλα σὲ πληροφορεῖ ὁ νέος Ὀδηγός.) Μαγευτικὴν Θέαν (ἐὰν ἔγεινε δεκτὴ, θὰ λάβῃς τετράδιον· περιμένε.) Π. Ἀο. Ματαο. (λεπτά 50.) Μ.Α.Β. (μάλιστα· καὶ ὁ λύων ἐν μόνον ζήτημα, θεωρεῖται λύτης.) Κιανόλευκον Λάβαρον (ἐλήφθησαν· ὅχι, ἡ ἀγορὰ φύλλων προηγουμένων ἐτῶν δὲν θεωρεῖται ξεσπάδωμα, οὔτε ἡ ἀγορὰ τόμων.) Γενναῖο Ἑλληρόπουλο (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ· σὲ περιμένω.) Ἀγγελον Θεοφιλόπουλον. Ἀορν., κτλ. κτλ.

Μανόν, Ἰουλιαν Οἰκονόμον, Σοφίαν Δ. Παπαδ., Τσελλὸν Κεφαλλονίτην (ἐστειλά.) Κωνσ. Δ. Ἐλευθ., Μαρίαν Ν. (ἐλαβα, εὐχαριστῶ).

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 4ην Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4ης Μαρτίου

8. Δεξιόγραφος

Μὴ πρόβεις διούλαδος

Μὲ βασιλέα ἐνώθι

Κ' ἐνὸς ἀρχαίου λυρικοῦ

Τὸ ὄνομα ἐδηλώθη,

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Κ. Βέγκου

9. Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτό μου εἶνε φωτιά,

Τάλλο Αἰγύπτιος Αἰγός,

Τ' ὅταν γυμνάσια μυθική,

Ποῦ τὴν γνωρίζεις ἀσφαλῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφῆβου Ἐρμού

10. Στοιχειοτονογράφος

Ρωμαίου Αυτοκράτορος

Ἐν γράμμῃ ἂν ἀπαρτῆς.

Καὶ τόνον μεταθέσης,

Τῆς Ἰταλίας ποταμόν

Εὐθὺς θάποτελέσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεράιδας τοῦ Βοσπόρου

11. Μεταγραμματισμός

Εἶμαι κάποιος Ἡρακλεΐδης·

Ἄν μάλ᾽ ἀξῇ· τὸν λαίμό,

Κτεῖριο ἀφιερωμένο

Θὰ ἰδῇς εἰς τὸν Θεό.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Χρυσόφωτον Ἐλπίδα

12. Ἐσχάρα

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νάνχνινώσκονται ἰ. ὀρίζονται, ἄνω, ῥῶον φορηγόν· κάτω, ὀμνηρικός βασιλόπαις, καθέως δέ, ἀριστερόθεν κατὰ σειράν· οὐδὲ τοῦ Ἰακώβ, ἀριμετρικὸν θηλυκὸν ἐπίθετον, ἀσθημα κακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαιδρου

13. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμός.

2 3 4 7 = Σείφος, ἀγέλη.

3 2 4 5 6 2 8 = Ποταμός,

4 5 8 2 8 = Δένδρα,

5 4 5 6 5 = Πόλις,

6 7 8 5 = Πηγὴν.

7 8 5 1 5 8 = Προσφύγη.

8 5 6 2 8 = Τ. σφ. ῥῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κενταύρου

14. Ἐπιγραφή

Ο Τ Δ Α

Ρ Τ Σ Π

Ο Ε Ν Η

Σ Δ Κ Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τραγοῦδι τῆς Δευτερίας

15-19. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τὸσαι λέξεις·

Κύμη, οὖς, Πάρος, κόλπος, Κύρος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλανῆς Σταυροφόρας

20. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν μίαν τῶν Μοιρῶν·

1, Μία τῶν Σειρήνων 2, Πόλις τῆς Μ.

Ἀσίας 3, Μέγας Ὀκεανός 4, Ἦρος τοῦ 1821

5, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς 6, Ἀπόστολος 7,

Γεωμετρικὸν σχῆμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιανόλευκου Λαβάρου

21. Φωνηεντόλιπον

μς-μλς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαργαρίτας τοῦ Ἀργεῦ

22. Γεῖφος

φρ δλη

φρ τ φρ ὄνοι δλη μ δλη Γ

φρ φρ δλη δλη

φρ δλη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαέδοντος

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 24, 25 καὶ 26.

307, Οἰδίπους (Ἰδῆ. πούς.)—808, Εἶφος

(Ἔφ. φῶς.)—309, Διυλός—Αὐλός—Παῦλος.—

310.—Ὀλα—ὠά.

311. ΠΑΝΑΜΑΣ 312.—316. Διά

ΝΗΝΕΜΙΑ τοῦ Θ· Θρόνος,

ΞΕΝΟΦΩΝ θύρα, πύθος, ἡ

ΤΙΒΕΡΙΣ θος, πύθος.—

ΛΕΙΡΙΟΝ 317—319. 1.

ΡΟΔΑΝΟΣ Στου κουρού τὴν

ΣΑΛΑΜΙΣ πόρτα ὅσο θέλεις

βρίντα. 2. Ὁ βρεμμένος τὴ βροχὴ δὲν τὴν φο-

δεῖται. 3. Πολλὰ μαλλιά, λίγα μυαλά. 320.

ΟΙΝΟΣ (οὖδον, Μίως, ἀΝάκλιντρον, ΣΟῖον,

ὁ Σφύς.) 321. Μῆλλον ἄκουε πρὸς ὁμίλει.—322

Ἐπὶ πάντα Ἑλλὰς (ὑπὲρ Πᾶν τὰ ἔλ. ἄ.)

323. Βούσις (βῶς, ἴσις).—324. Χρῆμα-

ρῆμα.—325. Ὄζος, ὄνος.—326 Ὑαλος—

αὐτός.

327. Σ 328. Σ Φ Α

Ρ Ι Σ Α Δ Α Ι

Σ Ι Τ Ο Σ Π Α Ρ Α Δ Ο Σ

Σ Ο Σ Ρ Ρ Μ

Σ Υ Ι Ι

Ο Σ Ρ

329. Ἰππικό (ΠΙΠΗ, ΚΟλό...)—330—332

1. Νούν ἡγεμόνα ποιού. 2. Χιλεπὸν τὸ εὐ

γνώναι. 3. Μὴ ψεύδου ἄλλ' ἀλήθευ.—333. ΙΜ-

ΒΡΟΣ (ἴσις, ἈΜδρακικός, Τίβερις, Τίβρις,

ὠρολόγιον, ΒόλγαΣ.)—344. Τῶν φρονιμῶν τὰ

παιδιά πρὶν πεινάσων μαγεύουσιν.—335. Ὁ

ἐπιμένων νικᾷ. (Ὁ ἐπὶ μένον· νί· νᾷ.)

336. Φιλότης (φίλῶ, τάς).—337. Φάλανα-

τῆλιννα.—338. Ρεύμα· γεύμα· νεύμα· λεύμα.

—339. Μηλιά.

340. Γ Ε Ω Γ Ρ Α Φ Ι Α 341—345.

Β Α Υ Α Ρ Ι Α

Ρ Α Χ Ι Σ

Χ Η Ν

Α

ΛΑ, ΦΩτῆς.) 347. ΛΥΣΙΑΣ (Λύσιος,

Σύρος, Αἰθίοψ, Ἀρῆς, Περσῶν, Εὐθ-

γος.)—348. Ὅμοιος· βασιλεὺς· σκηνώματα.

349. Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ προφῶνεται.

(Ἡ καλὴ· ἡ μέρα· ἀπὸ τὸ πρό· ὁ· ἐν

— ἔ· τέ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΗ'—8]

—ανθ' ἡ Πειγμαποπούλα, δέξαθε ἀνταλ-

—λαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ τὸνομά μας;

Πλανῆτις

[ΙΗ'—9]

Ἐποψ. ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ Δημοψ.

[ΙΗ'—10]

Τὸ ὁρατότερον ψευδώνυμο ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ. Ὅλοι αὐτὸ ψηφίστε.

[ΙΗ'—11]

Σύλλογος· Ἐλπίς.—Ἀνακηρύσσεται μέγας

εὐφρογῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 25 τοῦ καταστατι-

κοῦ ἡ Κ. Βλ. Ἀντανοπούλου.

[ΙΗ'—12]

Εἰς τὸν ἀγαπητόν μου ἐξάδελφον Κοσμοκρά-

τορα εὐχομαι χρόνια πολλὰ διὰ τὴν ἐορ-

τὴν του. Κυκλαμιά

[ΙΗ'—13]

ΜΠΟΥΧΑΒ, ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν

ἐπὶ τούτων παρ' οὐτῶν δῆποτε ἀντιποιοιμένου

ἐπιστημότητος τινος, ἀπὸ σήμερον.

Προτεινάντας εὐχαριστῶ θερμότερα.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

Αὐτοκράτωρ τῆς Σελήνης, Μαργαρω-

μένος Βασιλεῖς, Ἠπειρωτικὸ Θυμάρ

Τελλεαργος, Πειρασμός, κ. ἄ.

[ΙΗ'—14]

Σύλλογος· ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ-ΕΝΩΣΙΣ.

Ἐνας κλεμμένος· ποῦ γελᾷ καὶ ἄπ' τὸν

κλέφτη κλέφτει.—Ἄν κλαίῃ δμῶς τὸ κακὸ, τὸν

ἑαυτοῦ κλέφτει...

(ς.) ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

[ΙΗ'—15]

Ἰδρὸθι ἐν Ἀθήναις ἐγκυκλοπαιδικὸς σύλλογος,

ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ.

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Γράψτε: Κωνσ.

Κρίσπην, Οἰκονόμου 13, Ἀθήνας.

[ΙΗ'—16]

ΣΤΑΛΟΓΟΣ· Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ· ἐν

Ἀθήναις. Σπεύσθε νὰ καταλάβετε θέσεις εἰς

τὸν ἀριστύτερον Σύλλογον. Συνδρομὴ ἑτησία

δρ. 2, ἐξάμ. 1.20. Δις: Ἀχιλλεὺς Δάρον,

Κιρὸρη 17—Α, Ἀθήνας.

[ΙΗ'—17]

Ἐχων πεπαιθῶσιν στὸν Πατριωτισμὸ καὶ στήν

Ποίησι ποῦ ἐμπνέει τὸ ψευδώνυμό μου

ΙΝΔΑΛΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

κατέρχομαι στὸ φετινὸ Δημοψήφισμα, ζητών-

τας γι' αὐτὸ τὴν ψῆφόν σας.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,

ἐλήφθησαν ἀπὸ 1-7 Δεκεμβρίου.

ἈΘΗΝΩΝ· Δ. Α. Στάκος, Τρ. Π. Χρυσόβελ-

γης, Θ. Κουτσίνος.

ΑΗΜΗΤΕΑΝΗΣ· Σάσα Α. Γιαλούρη, Χαρί-

κλεια Α. Δελφινάκη.

ΚΑΛΑΜΩΝ· Βασ. Α. Γαλιόπουλος, Κ. Α. Δου-

κάνης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ· Φλωρεντία Κυριακού, Μαγευ-

τικὴ Θεά.

ΛΑΡ. ΣΣΗΣ· Δουλὸν Γκογκοσίδης, Π. Κ.

Ἀστεριάδης.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ· Αυστριατάκι, Μαργαρό Β. Χα-

λάλη.

ΠΑΤΡΩΝ· Παναγ. Κ. Θεοχάρης, Νύμφη τοῦ

Δουμάνος, Γῶγος Γ. Μαντατόρος, Στ. Γ. Μπα-

κατόρος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ· Ἀθηνᾶ καὶ Ἄννα Κ. Καλαπο-

δοπούλου, Π. Κ. Κουτεράλης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς

τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν ἐν Ἀθήναις

ΤΡΥΦΩΝ Π. ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνε-

γράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου καὶ

παρακαλεῖται νὰ μᾶςστελῇ τὴν διεύθυνσίν του.